

handling i dansk kulturliv. Det var et tiger-spring for commercialiseringen af de elektroniske medier, og vi står nu over for at skulle have en ny landsdækkende reklamekanale, også en ny landsdækkende radiokanale finansieret af reklamer. De to ting er med til, at mange kulturelle arrangementer og nationale begivenheder, sport og andet kommer op i et prisleje, sammen med efterspørgslen fra de mange satellitstationer kommer de op i et prisleje, hvor de to public service-stationer dårligt har mulighed for at følge med længere.

Allerede på grundlag af det, vi kan se i dag, har jeg vanskeligt ved at forestille mig, at vi på danske public service-kanaler får lejlighed til at se olympiade og verdensmesterskaber, for at nævne to konkrete eksempler.

Oven i det kommer så »pay per view«, som efter min opfattelse yderligere accelererer commercialiseringen og indsnævringen af dem, der har mulighed for at få indsigt i de nationale kulturelle begivenheder, som endog har fået offentlig støtte.

Jeg har rejst en forespørgselsdebat herom, og der kommer en debat inden længe, men jeg kunne godt tænke mig at høre kulturministeren, om ministeren har noget umiddelbart syn på, om det er rimeligt, at vi giver offentlig støtte til en række arrangementer, vi betaler en licens, og så har vi ikke mulighed for inden for de rammer at få adgang til at se disse begivenheder; så skal vi betale en ekstra licens, fordi der er blevet bedre forretning i at sælge det til »pay per view«.

Jeg kunne godt tænke mig også at få ministerens kommentar til dette aktuelle problem, som efter min opfattelse også vil feje forliget af bordet. Selv med den commercialisering, der ligger i medieforliget, er der en meget stor risiko for, at »pay per view« kan undergrave eksistensen af vores to public service-kanaler.

Peter Duetoft (CD):

Hvis man skulle tage forespørgslen for pålydende, kunne man jo på forhånd være nervøs for, hvad der kunne komme ud af den.

Men heldigvis har det jo vist sig, at debatten har udviklet sig til en lidt mere generel kulturpolitisk debat. Det skal jeg da hilse med glæde, og jeg vil gerne sige, at det har hr. Donner jo også medvirket til i sin mundtlige del af debatten her.

Når vi er glade for det i CD, skyldes det selvfølgelig, at vi opfatter kulturdiskussionen som

en af de allervigtigste fremtidsdiskussioner om, hvordan Danmark skal se ud.

Man bruger mange kræfter i dette Ting på at diskutere velfærdssamfund og velfærdens fremtid, og hvad ved jeg. Man diskuterer også andre dele af samfundet, men et spørgsmål, der sjældent tages op, er spørgsmålet om, hvordan vi sikrer os, at det ikke bliver et koldt, upersonligt, umenneskeligt samfund, der kommer ud af alle de nye tendenser, der er på en række områder.

Det er klart, at den strømning af velfærd, som nogle så gerne vil have, kan godt føre til, at de sociale relationer i hvert fald for nogle mennesker vil blive færre. Internationaliseringen giver også et problem, den nye teknologi giver et problem, og det stiller større krav til kulturpolitikken end før.

Derfor hilser vi debatten med glæde og vil gerne kaste os ind i den. Og jeg skal i dag gøre det meget generelt, for jeg synes faktisk, der er et par hovedlinjer, jeg har lyst til at hive frem. Og så er der jo en række konkrete ting, der jo også har været oppe i debatten i dag, som vi kommer til at tage stilling til hen ad vejen.

Men der er to grunde til, at vi anser kulturdebatten for så væsentlig for fremtidssamfundet her.

Det første er som sagt, at med den udvikling, der er i computere, i hjemmearbejdspladser og i alle disse forskellige begreber, risikerer vi måske at udvikle et samfund, hvor éns eneste menneskelige kontakt i virkeligheden er de 35 tv-kanaler og ikke meget andet.

Det fællesskab, der hidtil har været på arbejdspladsen, det fællesskab, der har været, når man drog hjemmefra og hen til et andet sted og dér havde et fællesskab med andre mennesker end éns familie, ja, det forsvinder måske med den nye teknologi. Og det skal erstattes på en eller anden måde.

Den måde, det kan erstattes på, er selvfølgelig ved et kulturelt samvær, ved at gavne kulturen i bredeste forstand. Jeg kunne godt forstå hr. Haarders understregning af, at det her også drejer sig om kunst. Men i mine øjne drejer det sig altså også om en lang række andre relationer, som vi er nødt til at tage ind i kulturbilledet af Danmark, hvis det her skal fungere.

Jeg synes f.eks., at idrætten er et godt eksempel. Vi opfatter klart idrætten som en væsentlig del af det danske kulturbillede, og det kan være dér, fællesskabet vil vokse videre; det kan i virkeligheden være det, der skaber sammenhold mellem mennesker.